

[Agnete Laustsen]

Begrundelse

Af svar på spørgsmål nr. S 667, 1992-93, fremgår det, at der som noget nyt kan dispenseres fra en række bestemmelser om begrænsning i tilskudsberettiget undervisning i selskabsdans.

Da private danseskoler herved kan påføres urimelig konkurrence, bedes det oplyst, om dispensationsadgangen udnyttes – såvel geografisk som omfangsmæssigt.

Svar (15/10 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan oplyse, at jeg ikke har kendskab til kommunalbestyrelser, der med hjemmel i § 3 i bekendtgørelsen om støtte til folkeoplysning har dispenseret fra reglen om, at tilskud til undervisning m.v. efter folkeoplysningslovens kapitel 4 ikke ydes til dans.

Spm. nr. S 25

Til statsministeren (6/10 93) af:

Jes Lunde (SF):

»Vil statsministeren på baggrund af følgende udtalelse efter regeringens seminar i Gurrehus den 15. september 1993: »Jeg forudser ikke noget som helst spørgsmål, om hvilket regeringen ikke er eller bliver et hundrede procent enig«, oplyse, hvad regeringen mener om økonomisk demokrati?«

Svar (18/10 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

ØD indgår som bekendt ikke som en del af regeringsgrundlaget.

Den omfattende pensionsopsparring, der er i gang, giver et godt bidrag til modernisering af samfundet bl.a. gennem kapitaltilførslen til danske virksomheder.

Spm. nr. S 32

Til indenrigsministeren (5/10 93) af:

Helge Adam Møller (KF):

»Vil ministeren oplyse, om udtrykket i § 61 c i lov om kommunernes styrelse »skyldig i grov tilsidesættelse af de pligter, som den pågældendes hverv medfører«, også omfatter klare ulovligheder?«

Begrundelse

Der henvises til indenrigsministerens svar på spørgsmål nr. S 1318 og S 1323 (Folketings-tidende 1992-93, Folketingets forhandlinger sp. 12561 og 12562), begge stillet den 13. august 1993 vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt ministeren har overvejet eller bedt anklagemyndigheden overveje at rejse straffesag mod Hvidovres borgmester, Britta Christensen, for at have gennemført og fastholdt et ulovligt flygtningestop i Hvidovre Kommune.

Svar (15/10 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Strafbestemmelsen i den kommunale styrelseslovs § 61 c er indsat ved lov nr. 210 af 16. maj 1984 om ændring af lov om kommunernes styrelse og er i overensstemmelse med et forslag i betænkning 996/1983 om ansvarsplacering og reaktionsmuligheder i kommunestyret.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget (L 67 – fremsat den 16. februar 1984 af indenrigsministeren) og af den daværende indenrigsministers tilkendegivelse over for Kommunaludvalget, at strafbestedelsen udelukkende har til formål at lukke et hul i sanktions-systemet.

Der var forekommet nogle få, men grove tilfælde, hvor tilsynsmyndighederne ikke havde haft sanktionsmuligheder efter gældende ret. Der var tale om tilfælde, hvor en beslutning var udført og ikke kunne ændres. Annulatio og tvangsbøder kunne derfor ikke benyttes, og hvis beslutningen ikke havde medført noget tab for kommunen, kunne det heller ikke komme på tale at anlægge en erstatningssag.

Baggrunden for indførelsen af en bestemmelse om kommunalbestyrelsesmedlemmers strafansvar for grove pligtforsømmelser var således en konstatering af, at der kunne forekomme grove retskrænkelser, hvor det måtte opleves som stridende mod almindelig retsbevidsthed, at der ikke kunne gribes ind med sanktioner efter § 61 i den kommunale styrelseslov (annulatio, tvangsbøder og erstatning).

Efter den kommunale styrelseslovs § 61 c straffes et kommunalbestyrelsesmedlems grove pligttilsidesættelse.

Ikke enhver ulovlig handling eller undladelse, som kan henføres til et kommunalbestyrel-